

enklaste pligter. När myntvärdet har rubbats af orsaker, oberoende af regeringen och folket, så vore det högst illa, om icke regeringen och folket, så vore det högst illa, om icke regeringen skulle bjuda till att sätta en gräns mot denna rubbning. Allt i detta land, likasom under alla förhållanden, hafva ingått i transkationer, baserade på denna förutsättning, att myntvärdet skall blifva bestående. När det har varit omöjligt att hindra rubbningen, så handlar således regeringen, och ständerna, då ständerna bertill bifalla, i allas intresse, när en gräns sättes för denna myntvärdets rubbning. Man gör hvad alla åsyfta. Detta kan icke kallas att göra något intrång på eganderätten. Men att vid detta hämmande af myntvärdets fallande träffa på det precis matematiskt rätta, så att man skulle vara säker på att göra öfvergången vid en konverteringskurs fullkomligt öfverensstämmande med myntets gångbara värde, det kommer alltid att blifva omöjligt; och så tillvida kan en sådan öfvergång innebära vinster och förluster. Detta är något som icke kan hjälpas. Men endast man bjuder till, att träffa detta gångbara värde, icke godtyckligt statuerar ett nytt grundlöst värde, är allt gjordt, som kan fordras.

20

139 YTTRANDE VID LANTDAGEN 24.V 1877

Protokoll fördrt hos Finlands ridderskap och adel

Herr *Snellman* erhöll härvid ordet och yttrade: Förevarande förslag får jag på det allvarligaste tillstyrka, emedan erfarenheten i vårt ladn förut tillräckligt lärt att ett stadgande, sådant det angående silfverrubelns gångbarhet ingår i myntförfattningen, måste leda till spekulation. Jag vet väl icke hvar silfverfublar kunna uppletas; men det är nog troligt att det finnes dem, som skola hitta på dem; och kunna de påhittas, så är det säkert att spekulation skall komma att ega rum. Isynnerhet ligger Wiborgs stad så lämpligt till för rörelsen på Petersburg, att man der kommer att begagna tillfället, såsom man också tidigare gjort. Detta inträffade år 1865. Samma dag förordnandet om bankens öppnande för silfverutvexling blef gällande, nödgades kejsrerliga senaten sammanträda, för att öfverlägga om undernådig framställning till förändring af stadgandet, angående ryska småmyntets gångbarhet i landet. Det var icke alltför många dagar, som förflöto emellan kejsrerliga senatens hemställan till Hans Majestät och en författning, hvilken ändrade detta stadgande. Men de få dagarne voro tillräckliga, för att en spekulation i temligen stor skala, jag skulle tro på 20 000 rubel, försiggick. Den skedde i Wiborg sålunda, att der betalades tullafgifter i ryskt småmynt. Tullförvaltaren hade den godheten att underlätta affären derigenom, att han mottog myntet oräknadt i påsar med försegling. Påsarne insattes på ränteriet. Mot hans förfarande ansågs af advokatfiskalen i tulldirektionen icke någon anmärkning kunna göras. Kunna nu silfverrublar åtkommas, så är jag öfvertygad att samma spekulation komme att förnyas. Betydliga partier af småmynt fördes också in, äfven efter stadgandets förändring, för att i smått användas på andra orter i landet ända upp till vestra kusten. Jag önskar således, att detta utskottets förslag måtte vinna ständernas bifall och ännu mera, att styrelsen måtte fästa mycket afseende på detsamma och, om möjligt genast vidtaga åtgärd i öfverensstämmelse dermed.

50